

Hirdessétek...

Ismerjük Jézus módszerét: bejárta Galileát, Júdeát. Mindenütt jót tett és mondta-mondta az Örömhírt. – Tudjuk, hogy több-kevesebb sikerrel. Övének mégis ezt a módszert ajánlotta. Hogyan és miért (!?), de sikerrel jártak. Amikor azután sokan lettek, már nem kellett településről településre menni. Talán ekkortól indult az (el)ülő „tanítványság”. Mára mintha el is felejtettük volna a Mester missziós parancsát! Pedig nagyon időszerű lenne ismét nekilendülni! Jézus nem tett különbséget követői között. Nem mondta, hogy neked hirdetési parancsot adok, neked pedig leülési, hallgatói parancsot...

Másik gondolat, hogy a hirdetési, és nem megtérítési feladatot adott Jézus. A megtérés az egyes embertől és nem a hirdetőtől függ. A meghallás utáni a szabad döntés következménye a megtérés. A történelem során „sikerrel” értette félre ezt a gondolatot az Egyház. Bízunk kell abban, hogy a hiteles hirdetés, a szó és a tett harmóniája meg fogja hozni gyümölcsét, hatékonyan bizonyul, és ha nem is a „föld határáig”, de legszűkebb környezetünkben képesek leszünk hatékonyan teljesíteni Mesterünk tanúságtételre szólító parancsát.

Hirdetni akkor és azt tudom, amikor és amivel tele van a szívem! Nem csak gondolataimat, hanem egész érzelmvilágomat és törekvésem központját járja át Jézus üzenete.

Megragadott Jézus annyira, hogy nem hallgathatok Róla? Csak mondom, vagy élem is a Jézus-követés fontosságát? Tudom-e és érzem-e, hogy mikor és miként kell tanúskodnom a Mesterről? Van türelmem a hirdetéshez a közönyös világban? Vannak-e ünnepi pillanatok életemben, amikor átélem a tanúságtétel, a hirdetés örömet?

Horváth József, Tata